

hmeljar

HMEJAR

**GLASILO HMELJARSKE
ZADRUGE z.o. v ŽALCU**Leto II. Štev. 7
ŽALEC, JULIJ 1947

Čemu pišemo

Te besede ne zadevajo velike večine zavednih združnikov, k srcu si jih pa naj vzamejo vsi tisti, ki hodijo po ure daleč izpraševati, kakšne so hmeljske uši in kako jih zatirati itd. Med njimi so osiveli gospodarji, ki jim je ušja zalega napravila že ponovno občutno škodo. Da je mana padla, pravijo, ne pa, da bi bilo to kaj hudega. Tem smo zadnjič zapisali, da nastane mastna prevleka na hmeljskih listih iz otrebkov in kožic levečih se uši in bi se za takšno mano tudi Izraelci v puščavi lepo zahvalili.

Ko vprašaš takšnega pismenega nečitalca, zakaj ne čita naših navodil, ti bo rekel, da ne utegne. Pol ure časa v enem mesecu si ne more vzeti, da bi prečital »Hmeljarja«, ni mu pa škoda poti, da izve isto, kar bi moral že davno čitati in ukreniti vse potrebno zoper škodljivce. Prepozno pričnejo taki borbo in zato ne dosežejo uspeha. Mislite, da se bodo ti skesano potrkali na prsa, grešili smo. Kaj šel! Kriva so potem škropiva, kriv je upravni odbor, kriv je »Hmeljar«. Spominjam se, kako je na nasvet sosede, naj tako in tako ravna z obolelo živino, rekla rajna Mesnela: »Svetoval bi še vsak, namesto da bi sam napravil.«

Prav takega mnenja so leti nečitoči hmeljarji. Zadruga jim je doslej dobavljala v zadostnih količinah vsa potrebna sredstva za zatiranje škodljivcev in bolezni, v bodoče bo poskušala ustreči še celo tem komodnikom

in bo stremila za tem, da uvede skupnostno zatiranje škodljivcev in bolezni. Kjer se bodo pojavile bolezni in škodljivci, tam bo nastopila zatiralna skupina izvežbanih ljudi, prav tako, kakor poseže pri nalezljivih ljudskih boleznih vmes desinfektorska postaja. V drugem članku lahko čitate, da se že izdelujejo naprave za množično uporabo proti škodljivcem in boleznim ter je upravni odbor že pokrenil vse potrebne porake, da pridemo čimprej do teh naprav, ki bodo ne le olajšale združnikom delo, temveč bodo z vztrajno uporabo znatno omejila okužbe in tako pripomogle do boljšega in obilnejšega pridelka.

Osnovni pogoj za takšno skupnostno zatiranje škodljivcev in bolezni pa so, kar smo že opetovano naglasili, čimbolj strnjeni nasadi hmeljnikov v posameznih vaseh, odnosno v manjših hmeljnih okoliših. Strah pred to komasacijo hmeljnikov, ki so ga širili nepoučeni in kratkovidni posamezniki, je hmeljarjem že davno izlezal iz kosti in se že letos pogosto opaža, da rasejo novi hmeljniki tik starejših. Delovni kmet je uvidel, da se mu od ljudske oblasti ni treba bati nobenih neprostoVOLJNIH lastninskih utesnitev, prostovoljno podreditev skupnim koristim pa mu bodo v vedno večji meri narekovali nuja in novi, naprednejši ter donosnejši načini pridelovanja.

O vseh teh novih dognanjih in gospodarskih ukrepih v korist poedincev, povezanih v prostovoljno skupnost,

**OBSIPAVANJE
HMELJA**

vam poroča združeno glasilo »Hmeljar«. Vsaka beseda v njem je dobro pretehtana in tako zapisana, da jo more doumeti vsak združnik. Le kdor čita, ta napreduje. Za to najvažnejše delo si je treba vzeti časa in naj bo vzglednik vsem združnikom ded vašega urednika. Bil je samouk mizar in so ga šele njegovi otroci naučili pismenosti. Ko so prispele pred 100 leti Bleiweisove »Novice« vsak teden v njegovo hišo, je odložil še tako nujno delo, pometel skobelnik, sedel nanj in nisi ga spravil nikamor, dokler ni prečital lista. Na babičin

opomin: »Kaj se ti ne smili čas?« je odgovoril: »Kdor ne čita, je kakor ribič, ki lovi kapče, solače pa izpušča. Zapomni si, da je najbolje plačan čas, ki ga zapraviš pri čitanju.«

Ne pišemo za lastno zabavo, ne po nalogu kakšne višje sile, temveč edino le za korist naših združnikov. Zato vam damo pošteno besedo in ne bo vam žal, če se boste ravnali po naših navodilih, ki slone na izkušnjah ne le domačih hmeljarjev, temveč vsega širokega hmeljarskega sveta to in onstran morja.

Pršenje v polni cvet

Za ohranitev zelene barve kobul ni važnejšega opravila kakor je pršenje v polni cvet z enoodstotno bakreno apneno brozgo proti peronospori. To ve iz dolgoletne izkušnje vsak hmeljar, dasiravno se nekaj lahkomišelnih tovarišev še vedno izmika temu, priznati moramo, dokaj napornemu delu.

Hmeljarji pravijo, v cvet je treba pršiti, mi pa svetujemo pršenje v polni cvet. Videli smo namreč nasade, kjer so hmeljarji sicer dvakrat pršili v cvet; enkrat v začetku cveta, ko je rastlina nastavila »muhe«, drugič pa, ko je prehajal cvet v kobule, pa so imeli kljub temu lisasto blago. Iz tega bo kdo sklepal, da smo morda proti večkratnemu pršenju v cvet. Zelo napačno pa bi sklepal, posebno letos, ko je tako čudno vreme in zavije po hudo pekočem poletnem dnevu v hladni noči megla vso dolino, kar se v tem letnem času ni dogajalo od pamtiveka sem. Zares bo treba letos biti stalno na preži in pršiti, če bo to vreme ostalo, na vsakih 8 dni, čim požene rastlina cvet, pa vse dotlej, da se zaprejo kobule. To se pravi, da bo treba izvesti v juliju štirikratno pršenje, če bomo hoteli pridelati brezhibno zeleno blago.

To si naj zlasti zapomnijo tisti »srečni« malomarneži, ki zadnja leta sploh niso pršili in so zaradi izredno suhega vremena dobili še vedno več ali manj ustrezno blago. Enkrat — verjetno že letos — bo pa tudi te pametnjakoviče sparilo, do bodo pridelali rjavo blago, ki bo šlo v četrto vrsto in to za polovično ceno ali pa tudi po tej ceni ne. Vsak hmeljar se namreč mora zavedati, da v svetu ni nikakšnega pomanjkanja hmelja in je možno dobiti donosne cene le za blago, ki je v kakovosti brezhibno.

Dalj časa ko hmelj cveti, dalje je izpostavljen nevarnosti okužbe po peronospori. Šele kadar se kobule zaprejo, se zmanjša ta nevarnost. V Angliji gojijo v nasadih tudi po nekaj desetih moških rastlin na vsakem hektarju. Opazili so namreč, da se oplojeni ženski cvet bolj naglo zapre od neoplojenega. Tako je na eni strani skrajšana doba nevarnosti za okužbo, na drugi strani se

pa dvigne pridelek, ker so oplojene kobule večje in zaradi vsebine semena težje.

Po tej poti ne moremo iti. Prvič nimamo moških rastlin savinjskega goldinga, na drugi strani pa se borimo proti zadnjim ostankom divjega hmelja, čigar moške rastline tu in tam zaplodijo kakšno seme na toliko in toliko brezhibnih kobul. Odločili smo se, da bomo to ne zgolj lepотно hibo našega savinjskega goldinga odpravili in je naša, za procvit hmeljarstva nad vse skrbna ljudska oblast izdala uredbo o obveznem iztrebljevanju divjega in podivjanega hmelja. Pa ne samo zaradi nezaželene oplodnje je bil ta ukrep potreben, temveč nič manj zaradi načrtnega iztrebljenja vsega tega hmelja, ki predstavlja neobrezan in sam sebi prepuščen stalno leglo peronospore. Zato takoj s krampom nadenj, da ne bo nepotrebnih kazni pri pregledu zemljišč.

Da bi prikrajšali čas cvetenja, smo krenili mi po drugi poti. Že nekaj let sem poznamo neka kemična sredstva, ki učinkujejo slično kakor cvetni prah moških rastlin, to se pravi, da povečajo kobulo, jo predčasno zaprejo, pri tem pa ne povzročijo nastanka semena. Lani smo že napravili uspel priložnostni poizkus, letos bomo pa to izvedli v večjem obsegu. Sedaj čitamo v ameriških strokovnih listih, da tam uporabljajo podobna rastna dražila v sadjarstvu proti odpadanju sadu. Pobrivali smo se, da tudi ta sredstva dobimo in preizkusimo njihovo vrednost vzporedno z domačimi ceneniimi izdelki, ki kažejo mimo tega izredno penjavost in lepljivost ter bo odpadla potem uporaba galertola. Omenjamo še, da preizkuša naš domači lastni preparat akademija zemedeljskih nauk Leninovega imena v Moskvi.

Zaželeni smoter tako ljudske skupnosti kakor vsakega poedinca v njej je čim večji hektarski donos pri nezmanjšani kakovosti. Ena mnogih poti, ki vodijo k uspehu, je pršenje v polni cvet proti peronospori, ki nam je že doslej kot postransko nagrado povečalo pridelek in nam v bodoče kaže še lepše izgleda. **Zato naj nihče ne opusti tega pršenja zatiralna sredstva so v zadostni množini na razpolago.**

Poročilo o stanju nasadov

Slovenija

Zalec, 26. junija 1947.

Od našega zadnjega poročila se je rastlina pri obilici padavin (122 mm) razmeroma dobro razvijala in se v večini nasadov bliža vrhu hmeljev, odnosno ga je že dosegla.

Lepo razviti nasadi nastavljajo obilne poganjke, ki obetajo dober cvetni nastavek.

Del hmeljišč v bližini drevesnih nasadov se kljub močnemu napadu uši zaradi skrbnega zatiranja istih vidno popravlja in obeta zadovoljiv pridelek.

Drugoletni nasadi kažejo zaradi lanske suše, v sploš-

nem slabše. Zadnji čas se sicer popravljajo, toda verjetno ne bodo dosegli normalnega stánja drugoletnikov.

Kljub razmeroma vlažnemu vremenu ni opaziti znakov peronospore, kar je treba pripisati veliki vnemi hmeljarjev pri zatiranju te bolezni.

Vsa škropilna sredstva so stalno v zadostni meri na razpolago.

Živahno zanimanje zunanjih tržišč za letošnji pridelek traja dalje. Prodanega je bilo nekaj blaga starejših letnikov.

Pomenki o selekciji

Ko smo vam lani pisali o selekciji, kar se pravi po naše odbiranje, smo dejali, da poznamo dvoje vrst odbiranja: negativno ali iztrebljevalno ter pozitivno ali izbiralno selekcijo. Začetek naprednega hmeljarjenja je iztrebljevalno odbiranje, s katerim izločimo iz nasadov vse drugovrstne in malopridne rastline, ki bi nam dale spet slabe potomce ter pičel in neenakomeren pridelek.

Prijetna dolžnost nam je, da moremo pohvaliti mnoge zadružnike, ki so izvedli iztrebljevalno odbiro v svojih nasadih. Končni smoter tega dela pa ni bil povsod dosežen in to ponajveč zato, ker način te odbire ni ustrezal. Hmeljarji so sicer opazili v svojih nasadih jalove, pozne in druge rastline kot ostanke raznih svojčas pri nas gojenih nemških, čeških in belgijskih sort, ter jih pred obiranjem z apnenim beležem označili za iztrebitev. Pri obiranju pa so jih delavci položili med druge vrste, kjer je odpadlo pobeljeno listje in na jesen pri najskrbnejšem iskanju niso mogli najti oznamovanih rastlin. Tako je bil ves njihov trud zaman in so malopridne rastline ne le ostale v nasadih, temveč so na pomlad jemali od teh celo sadike za nove nasade in jih tako dalje širili. Zlasti za sadeže poznega hmelja velja to, ter se ni čuditi, da tarnajo potem hmeljarji, da se jim golding izprevrže v poznega. Kakor vemo, ima pozni hmelj razvito rast in zapelje neveščega obrezovalca krepka sadika, da jo odbere za nov nasad. Nikoli se namreč še ni nobena goldingova rastlina izprevrгла v pozno, kakor se to tudi obratno ne dogaja, temveč je kriva tu le nepazljivost hmeljarjev. Za posajanje po iztrebljevalni selekciji nastalih vrzeli po hmeljiščih jemljemo enoletne ukoreninjence, ki smo jih sadili v prvoletnike za rezervo.

Najvažnejše orodje za iztrebljevalno odbiro je kramp, s katerim navzdigovalec drogov takoj pri obiranju temeljito »obreže« z beležem oznamovane rastline, v nastalo jamo pa vsadi enoletni ukoreninjencec, da začne ta pomladi takoj rasti. Le tako bo mogoče očistiti naše nasade od dejansko redkih malopridnih rastlin. Torej naj velja pravilo: Stalen tovariš mačka za dviganje drogov bodi kramp.

Sedaj pa še nekaj navodil k pozitivni ali izboljševalni odbiri. Tudi v tej je opazati stalno rastoče zanimanje. Pred obiranjem pregledujejo hmeljarji nasade in odlo-

čajo, katere rastline obilno rodijo, ter so izenačene v rasti in jih zaznamujejo kot matične rastline, od katerih bodo jemali sadike za nove nasade. Lepa in vse hvale vredna je ta njihova vnema, ki pa žal ne vodi vsakokrat do uspeha. Že samo zaznamovanje je pomanjkljivo. Nekateri postavijo k izbranim rastlinam količe. Že pri obiranju se nehoti podere doberšen del letih, druge prestavijo nezlonamerno otroci obiralecev, nekaj pa se jih izpuli pri smukanju in odoravanju.

Tako gre mnogo truda v izgubo in je končen hasek kaj majhen.

Drugi hmeljarji ravnaajo pri odbiri bolje. Izbrane rastline prevežejo pri tleh z debelejšim motvozom, da potem na pomlad od teh jemljejo sadike. Manjši gospodarji, ki sami opravljajo vsa dela v hmeljiščih, še nekam izhajajo s tem načinom, kdor dela pa s tujimi ljudmi, izgubi pri smuknju in odrezovanju trt že lep del morda najlepših matičnih rastlin, ko odrežejo neuki ljudje trte pod motvozom namesto nad njim. Tudi se mnogo teh zanjek čez zimo razdreši iz tega ali onega razloga.

Vsem tem nedostatom odpomoremo tako, da poleg enega ali drugega načina oznamovanja matičnih rastlin še na posebnem papirju mapiramo te izbrane rastline. V to svrhu načrtamo plan hmeljnika in vnesemo te rastline pod zaporednimi številkami vanj.

Prednosti tega plana so prav pomembne. Izognemo se tako vsaki zamenjavi ali izpustitvi matičnih rastlin, mimo tega pa lahko več let zaporedoma opazujemo in izločamo tiste rastline, ki so bile le eno leto lepe rasti zaradi njihovega slučajnega boljšega položaja pri gnojenju, njihovi potomci pa so stalno slabi.

Pri pozitivni odbiri je treba veččega očesa, kar se da doseči le z vsakoletno vajo. En sam človek že lahko najde izredno rastlino, na katero opozori zadružnega selekcionarja in katera lahko postane mati novega, boljšega rodu. Čim se pritegnejo tisoči hmeljarjev k opazovanju rastlin in njihovi odbiri, je uspeh njihovega množičnega udejstvovanja tem verjetnejši. **Opazujte, beležite in sporočajte o vaših uspehih zadružnemu selekcionarju, ki mu bo vaše sodelovanje v izdatno pomoč pri njegovem delu.**

Meglene krogle uničujejo mrčes

Prevod iz »Hmeljarja« (The Hopper), ameriškega časopisa za hmeljarje

Po vojni se meč izkuje v plug in stroj za zameglitev v voziček, ki prav čudovito deluje pri zatiranju mrčesa na polju miru.

Prinašamo kronološko povest o nekem vojnem čudežu, ki se sedaj uporablja pri mirnodobskem poslu.

V prvih dneh vojne je protiletalska zaščita v ameriški vojni luki San Diego odredila, da položi okoli 37.000 ogrevalnic za sadovnjake megleno zaveso nad San Diegom kot zaščito proti možnemu napadu japonskih bombnikov.

Pozneje so Angleži proizvedli tako učinkovite stroje za zameglitev, da je sto takih lahko izvršilo nalogo skriti San Diego iz zraka.

Pozneje so pokretni stroji domače ameriške izdelave bili tako zmogljivi, da sta samo dva stroja lahko polo-

žila tak oblak nad obalo, da nadzorovalci iz zraka niso mogli zapaziti, kje je kraj morja in kje začenja mesto.

Te pokretne rigalice so bile prav za prav bruhači. Ti stroji so oddajali paro v nekaterih trenutkih in so bili zamišljeni po idejah starih parnih avtomobilov. Ti stroji so bruhalo paro s hitrostjo krogla Garandove puške. Škropilo, ki se vbrizga v to paro, se razplini v deliče od $\frac{8}{10000}$ palca v premeru. Pri obalnih izkrcanjih so bili ti stroji izredno koristni in na nekaterih otokih Tihega oceana so proizvajali meglo, ki je vsebovala DDT in so tako uničili moskito mušico na več kot eno miljo daleč.

Danes ti stroji proizvajajo meglo, ki uničuje mrčes na domači fronti. DDT, pyrethrum (buhač), lahka olja (petrolej) itd. se v zelo majhni meri dodajo meglanim zavesam, ki se držijo dlje časa in na čudovit način pokrivajo zemljo. Sedaj se je našlo, da se pri brizganju

pare navzdol dobi valujoča megla, ki se po svoji poti suče in se tako opriema spodnje strani lista kakor tudi gornje površine.

Beslerjeva družba (The Besler Corporation), ki je za časa vojne izdelovala večino teh strojev za zameglitev, napreduje sedaj v izdelavi strojev za protimrčesno meglo, kar mnogo zanima prirodoslovce. Ta stroj stvarno izstreljuje bilijone drobnih kroglic, ki ne morejo drugače, da ne bi zadeli v črno.

Gornji članek, ki ga objavljamo z dovoljenjem pisca Pacifičnega časopisa za kmetijstvo (Pacific Rural Press) z dne 23. novembra 1946, kaže nov način, kako razvzlati vprašanje o zatiranju uši. Prav oblika lahke zaščitne megle je ekonomična stran pri uporabi protimrčesnih sredstev. Ta megla se ne samo popolnoma in na ceneni način vleže na listje, temveč se lahko razpro-

stre pri majhni potrebi v materialu na širok prostor. To je posebno pomembno pri uporabi nikotinskega sulfata, ki se je zadnja leta dobil samo v omejeni količini. Ta novost bi dovolila širšo in učinkovitejšo uporabo nikotina celó, če so dostopne dobave manjše kot se normalno potrebujejo.

Poljedelska poizkusna postaja v Cornvallis, Oregon, je izvršila leta 1945 in 1946 vrsto poizkusov z Breslerjevim Aerosol-generatorjem ter v svojih okrožnicah št. 383 in 393 sporoča, da stroj mnogo obeta kot sredstvo za uspešno zatiranje hmeljne uši in da prihranja v materialu in času, ki se rabita pri tem poslu. Hmeljarji naj preizkušajo to novost najmodernejše kmetijske opreme, ker je za proizvajalce vedno bolj potrebno znati, kako popolnoma zatremo uši, kakor tudi drugo nadležno golazen in bolezní.

Položaj hmeljarstva v posameznih državah

Zedinjene države Amerike

Že med rastjo sta se pojavili uš in peronospora, ki jim pa ni bila posvečena dovoljna pažnja. Dež se kar ni ustavil in je neprikladno vreme trajalo tudi med obiranjem. Znaten del pridelka so pokvarile uši in peronospora ter so padli v plen tem škodljivcem stotki ha in so tako propadle nade trgovine na rekordni pridelek.

Obiranje hmelja je trajalo v letu 1946 38 dni napram 28 dnem v letu 1945. To podaljšanje obiranja je nastalo tako zaradi pomanjkanja ljudi kakor tudi iz neveselja do obiranja in slabega vremena. Pred vojno so se pipe-ljali brezdomci na avtomobilih, da bi pri obiranju hmelja zaslužili. Bili so to Indijanci in tudi delavci z Mexike, med vojno pa so vsi našli drugódo posla. Prav zaradi tega je postalo pomanjkanje obiralcev veliko in so se mezde zvišale. Prej se je plačalo 1,5 centa za libro zelenega hmelja. V letu 1946 po so plačevali 4 cente za libro, zahtevalo pa se je že po 5 centov (kar znaša 10 din za mernik). Izurjen obiralec nabere na dan 400 do 500 liber zelenega (svežega) hmelja, za kar zasluži dnevno 15 do 20 dolarjev (750 do 1000 din). Pa tudi pri teh zvišanih mezdah vlada pomanjkanje obiralcev, tako da si iščejo pridelovalci pomoči pri obiralnih strojih za hmelj, ki so že v veliki meri v Ameriki v uporabi. Tudi skrb za obiralce se je povečala proti predvojni dobi. Hmeljarji so zboljšali stanovanjske prilike za obiralce in je bilo prav tako oskrbljeno za prehrano in mladino od strani pristojnih oblasti. Do druge polovice oktobra je bilo obiranje končano. Čistost obiranja je bila boljša kakor v letu 1945 in je pri ocenjevanju bilo ugotovljeno mnogo manj listja in pecljev. K znižanju pridelka so prispevali tudi obiralni stroji, ki so bili v obratu, ki sicer lepo obirajo, vendar pa obenem s perjem odpihajo tudi hmelj.

Odprava kontrole cen se tudi pred hmeljem ni ustavila. Od 1. septembra je bil namreč tudi hmelj rešen kontrole cen. Hmeljarji pa so vseeno sklenili, da ostane določen odstotek pecljev in listja v Ameriki še nadalje v veljavi, kakor je bilo to poslednje dve leti.

V posameznih mesecih so se razvijale cene na tržišču takole: v septembru 1946, 62 do 72 centov, v oktobru 1946 71 do 77 centov, v novembru 1946 75 do 77 centov, v januarju 1947 75 do 77 centov za libro (1 cent = $\frac{1}{100}$ dolarja = 0,5 din, 1 libra = 0,56 kg).

Žateški hmelj 1946 fob New York vključno carina 140—142 centov za libro. Nemški hmelj 1946 fob New York vključno carina 129—132 centov za libro.

V oktobru in novembru se je položaj na tržišču učvrstil. Nemalo je k temu pripomogla vest iz Češkoslovaške, da je bil izvoz Žateškega, Ušteškega in Roudniškega hmelja ustavljen. Glede na to, da je bila znatna količina hmelj v naprej prodana je bila letina 1946 do 1500 vreč do konca leta 1946 prodana.

Konec leta 1946 in na začetek leta 1947 so se že izvršile predprodaje hmelja letnika 1947 in 1948 za ceno okoli 50—55 centov za libro.

Zaloge hmelja so znašale 1. septembra 1946 v celem 137.277 cst, od tega ni bilo pri pridelovalcih nobenih zalog, pri trgovcih 7.547 cst ter v pivovarnah 129.729 cst.

Izvoz hmelja iz USA je dosegel rekord zadnjih 20 let, saj je bilo v času od 1. septembra 1945 do 31. avgusta 1946 izvoženih 129.639 cst, in sicer v

Kanado	28.947 cst à 50 kg
Mexiko	22.128 cst à 50 kg
Brazilijo	12.470 cst à 50 kg
Argentino	11.143 cst à 50 kg
Belgijo	8.359 cst à 50 kg
Južno Afriko	6.238 cst à 50 kg
Kolumbijo	4.386 cst à 50 kg
Kubo	3.429 cst à 50 kg
Avstralijo	2.631 cst à 50 kg

Produkcija piva je bila za 9,5% manjša kot v letu 1945, ker je oblastvo omejilo dodelitev ječmena za varjenje piva. Čeprav se je izvajala ta omejitev širokogrudno, je vendar kljub temu padla produkcija piva. Značilno pa je, da obrok hmelja na barel piva rase.

Prohibicijske sile v USA se spet krepijo v isti meri kakor rase povojni konzum alkohola. 20% državljanov živi še vedno pod prohibicijo, ker je nekoliko držav še vedno ni odpravilo. Za primer glasovanja bi bilo še vedno do 33% za prohibicijo.

Avstralija

Zaradi starih hmeljnikov je bila letina hmelja v Tasmaniji in Avstraliji v letu 1946 najnižja v zadnjih desetih letih. Cene so se gibale med 5,84 do 6 dolarjev za 100 liber zelene vage.

Okoli 5.000 vreč je bilo iz USA uvoženih v Avstralijo.

DOPISNICA

„HMEZAD“

Hmeljarska zadruga z o. j.

ŽALEC

Podpisani zadružnik (ime in priimek)

kraj pošta

šporočam, da bom h gradnji »Hmeljarskega instituta« prispeval sledeče:

..... m³ lesa, voženj kamenja, voženj gramoza,

..... voženj opeke, voženj peska, ozir. dostavil m³

peska, m³ kamenja, m³ gramoza ali drugače prispeval

Pesek, gramoz, kamenje dostavim najkasneje do konca julija, les do konca leta 1947. Vožnje napravim po potrebi, pomožna dela na poziv.

Smrt fašizmu — svobodo narodu!

....., dne 1947.

.....
Podpis:

Poziv vsem hmeljarjem - zadružnikom

Na podlagi od izredne skupščine dne 18. maja t. l. začrtane pobude poziva upravni odbor Hmeljarske zadruga z o. j. v Žalcu vse tovariše zadružnike, da po svojih najboljših močeh podprete graditev zadružnega Hmeljarskega zavoda, ki bo Vaš dober svetovalec pri vseh vprašanjih pridelave in učinkovite zaščite pred boleznimi in škodljivci na eni strani, na drugi bo pa dvignil s točnimi kemičnimi analizami sloves našega hmelja na svetovnih tržiščih.

Že ponovno ste pokazali tovariši hmeljarji veliko razumevanje za potrebe širše skupnosti, ko ste prispevali v obilni meri za razne javne domove (gasilske, prosvetne itd.) in smo prepričani, da tudi koristi svoje ožje hmeljarske skupnosti ne boste zanemarili in se boste vzgledno odzvali našemu pozivu in prispevali, kolikor je v močeh vsakega zadružnika. Imena in prispevke zadružnikov bomo objavili v zadružnem glasilu.

V Žalcu 1. julija 1947.

Upravni odbor
Hmeljarske zadruga z o. j.
v Žalcu